

Srečanje, v organizaciji Oddelka za okoljsko politiko Univerze Mykola Romeria iz Vilne, je vodil Paulo Pereira. Prvi in tretji dan srečanja je bilo predstavljenih dvanajst referatov udeležencev, potekali pa so tudi sestanki v okviru delavnih skupin projekta. Drugi dan je bila organizirana celodnevna ekskurzija v Narodni park Dzūkija (*Dzūkijos nacionalinis parkas*; sliki 2 in 3) ob Beloruski meji na jugovzhodu države.

Predavanja so bila posvečena globalni degradaciji permafrosta, spremembam gladine jezer zaradi antropogenih vplivov, eroziji prsti in dinamiki sedimentov, degradaciji šotišč, požarom v borealnih gozdovih in podobnem. Zanimivi so bili predvsem podatki povezani z izginjanjem permafrosta in ogljikom, ki je »shranjen« v teh plasteh. Za severno poloblo ocenjujejo, da je v plasteh permafrosta »shranjenih« 1450 milijard ton organskega ogljika, kar dvakrat toliko, kot je ogljika v atmosferi. Ocenjujejo tudi, da naj bi 5–15 % tega ogljika »ušlo« v atmosfero v tem stoletju in s tem pospešilo globalno segrevanje (glej članek v reviji *Scientific American* 315 (2016), <https://doi.org/10.1038/scientificamerican1216-56>). Z izginjanjem permafrosta so povezani tudi gozdni požari in morska abrazija. Slednja je na določenih obalah tudi več deset metrov na leto. Gozdni požari na permafrost nimajo neposrednega vpliva, vplivajo pa posredno s spremembo albeda na požariščih. Ta zaradi temnejše barve sprejmejo več sončne energije, kar vpliva na višje temperature tal. Zanimiv je bil tudi podatek, da naravna obnova gozda po požarih v borelnih območjih lahko traja tudi več sto let.

Več o projektu si lahko preberete na spletnem naslovu: <http://connecteur.info/>.

Matija Zorn

Študijski obisk Južne Koreje

Seul, Južna Koreja, 13.–17. 11. 2017

V mesecu novembru sem bil spodaj podpisani pod pokroviteljstvom Zunanjega ministrstva Južne Koreje na študijskem obisku v tej vzhodnoazijski državi. Gostitelji so me seznanili s številnimi geografskimi in zgodovinskimi razmerami na Korejskem polotoku, osrednja tematika srečanja pa je bila raba zemljepisnih imen, ki so jedro spora med Južno Korejo in Japonsko. Prvo takšno ime je Vzhodno oziroma Japonsko morje. Gre za poimenovanje morja med Korejskim polotokom in Japonsko. Japonska si prizadeva, da bi se v mednarodni javnosti uveljavilo ime Japonsko morje, medtem ko Južna Koreja temu nasprotuje in s številnimi arhivskimi dokumenti dokazuje, da je pravilnejša raba Vzhodno morje. Ta spor se že vrsto let rešuje v okviru Skupine izvedencev Združenih narodov za zemljepisna imena (*United Nation Group of Experts on Geographical Names* – UNGEGN). Zadnji Korejski predlog je bil, da bi se bodisi standardizirali obe imeni, ki bi se zapisovali ločeni s poševnico, bodisi da bi uvedli tretje, novo ime. Japonska obema predlogoma nasprotuje. V slovenskem jeziku v zadnjem času prevladuje mnenje o nujni rabi obeh imen v eksonimski obliki, ločenih s poševnico, pri čemer se zaradi abecednega reda najprej zapiše Japonsko morje, sledi Vzhodno morje.

Drug sporni primer je gruča otokov, imenovanih Dokdo (transliterirano iz korejščine) oziroma Takeshima (transliterirano iz japonsščine). Gre za dva manjša otoka in 35 manjših čeri v Japonskem/Vzhodnem morju, ki si jih prisvajata obe državi. Tudi v tem primeru so argumenti na strani Južne Koreje zelo močni. Na enem izmed dveh večjih otokov živita dva prebivalca, Južnokorejca, na drugem je vojaška baza; oboje trenutno nadzira Južna Koreja. Zanimivo je, da se je v anglo-frankofonski imenoslovju uveljavil eksonim *Liancourt Rocks* oziroma *Les rochers Liancourt*. Ime izhaja iz imena francoske kitolovke (*Le Liancourt*), ki je leta 1849 na tam območju skoraj doživela brodolom. V Seulu smo obiskali tudi muzej, posvečen temu otočju. V Suwonu, južno od Seula smo obiskali Nacionalni geografsko-informacijski inštitut v okviru katerega deluje tudi zemljepisni muzej, ki hrani bogato zbirko starih zemljevidov in atlasov, pa tudi mnogo opreme, ki so jo nekoč uporabljali pri izdelavi zemljevidov. Obisku muzeja je sledil pogovor z vodstvom inštituta (slika 1). Enodnevni zlet smo namenili obisku demilitariziranega območja, kjer poteka demarkacijska črta med Severno in Južno Korejo (slika 2). Gre za štiri kilometre širok pas ob 38-tem vzporedniku, na obeh straneh obdan z ograjo in opazovalnimi stolpi, kjer je nameščena vojska.

SEUNG EUN LEE

Slika 1: Z vodstvom Nacionalnega Geografsko-informacijskega inštituta v Suwonu, južno od Seula.

MATJAŽ GERŠIČ

Slika 2: V okviru strokovne ekskurzije smo obiskali demilitarizirano območje, kjer poteka demarkacijska črta med Severno in Južno Korejo.

Poleg obiska nekaterih muzejev in institucij, povezanih z geografijo, so v okviru obiska potekala tudi srečanja z nekaterimi korejskimi strokovnjaki s tega področja, med drugim s Sungjaejem Choojem, južnokorejskim delegatom pri UNGEGN-u in Hyonsangom Ahnom, direktorjem Direktorata za ozemlje in oceane, ki deluje v okviru Ministrstva za zunanje zadeve.

Matjaž Geršič